

hou formu a provoz závodu ocitá se vlastně v rukou akciové společnosti. Takovémuto převodu působnosti akciové společnosti bez státního svolení v místo, na které se nevztahuje působnost zákonných předpisů platných v sídle společnosti, chce však právě čeliti nařízení vlády ze dne 27. července 1920, čís. 465 sb. z. a n. a jest zcela nerozhodno, že jest nařízení toto obmezeno na dobu mimořádných poměrů; stačí, že toho času ještě platí. Nejde tudíž o znemožnění zřízení pobočného závodu veřejné společnosti pod firmou Bratia H. a spol., nýbrž o to, aby bylo vyhověno předpisům, jichž nutno dbáti vzhledem ku zvláštní struktuře a skutečné podstatě této veřejné společnosti.

Čís. 4653.

Prokuristy banky lze se sice dotazovati, zda má určitá osoba u banky účet, nikoliv však, zda byl účet v určité době aktivním.

(Rozh. ze dne 10. února 1925, R I 99/25.)

Svědék Josef B., prokurista banky, odmítl za ústního jednání v první stolici svědectví o tom, zda má žalovaná strana u banky jmění, odvolává se na dobrodiní Šu 321 čís. 5 c. ř. s. Soud první stolice uznal zdráhání jeho za ospravedlněné, maje za to, že by výpověď svědkovou bylo porušeno obchodní tajemství. Rekursní soud neuznal zdráhání svědkovo za ospravedlněné. Důvody: Šlo o výslech svědka, prokuristy banky, o tom, zdali žalovaný měl v čas podání žaloby pohledávku nebo vklad u banky, za účelem průkazu místa jmění dle Šu 99 j. n. Když se uváží, že žalovaný sám takto označuje své spojení s ž. bankou a také platy pomocí její konal, a že výslech týká se jediné povšechné otázky, zda žalovaný v dotčenou dobu měl vůbec nějaké jmění po rozumu Šu 99 j. n., nelze v zodpovídání této otázky spatřovati nějaké porušení obchodního tajemství dle Šu 321 čís. 5 c. ř. s., když žalovaný sám spojení s bankou svými obchodními papíry rozhlašuje.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

S právním názorem rekursního soudu nelze v jeho všeobecnosti souhlasiti. Třeba že by skutečnost sama, zda má obchodník u některé banky účet, nemusila býti za všech okolností obchodním tajemstvím a byť i jím nebyla ani v tomto případě, poněvadž žalovaný své spojení s bankou ve svých obchodních tiskopisech přímo vyznačuje, přece jen další okolnost, zda byl v určité době účet ten aktivním či pasivním, nutno pokládati za záležitost čistě soukromou, týkající se nejužšího vnitřního obchodního poměru mezi komitentem a bankou, při čemž komitent může míti značný zájem právě na tom, by stav jeho účtu v určité době zůstal veřejnosti utajen. A tento zájem musí banka s hlediska obchodního tajemství chrániti. Poněvadž tedy nešlo o prosté sdělení, ostatně ani nepopřené okolnosti, zda měla žalovaná strana u banky v době podání ža-

loby účet, nýbrž o to, zda byl účet ten aktivním, totiž zda měla žalovaná banka pohledávku, byl svědek jako zřízenec banky oprávněn, by ve smyslu Šu 321 čís. 5 c. ř. s. výpověď odepřel.

Čís. 4654.

Přerušení valutových sporů (nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n.).

Nezáleží na tom, kdy byl učiněn návrh na přerušení valutového sporu. V pouhém projevu ochoty dlužníkem, že bude plnit v Kč s výhradou, že k tomu není povinen po zákonu, nelze spatřovati uznání jeho povinnosti platiti v Kč.

(Rozh. ze dne 10. února 1925, R I 101/25.)

Spor tuzemce proti vídeňské pojišťovně o vyplacení pojištěného penize soud první stolice k návrhu žalované přerušil dle nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n. Rekursní soud zamítl návrh na přerušení řízení. Důvody: Předpokladem přípustnosti přerušení sporu po rozumu vládního nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n. jest mimo jiné, by byla sporná měna, v níž dlužno závazky splniti. Po názoru soudu rekursního není splněn tento předpoklad. Žalobce výslovně odvolává se na sdělení žalovaného úřadu, v němž tento uznává, že splatné kapitály vyplácí v československých korunách, a tvrdí také, že není měna spornou. Žalovaný ústav teprve při ústním jednání dne 20. listopadu 1924 vytasil se s návrhem na přerušení řízení po rozumu zákonných předpisů a přiznává v něm pravost i správnost obsahu onoho svého sdělení. Obsah tohoto sdělení, jež tedy žalovaný ústav výslovně uznal, nezavdává pochybnosti o tom, že žalovaný ústav výslovně prohlašuje, že splatné kapitály pojištěné vyplácí v měně československé, že také v tomto případě se nezdráhá vyplatiti kapitál v této měně, že však není s to tak urychleně kapitály ty likvidovati, jak by si to sám přál v zájmu svých pojištěnců, poněvadž je vyplácí teprve po dojití premiových obnosů. Žalovaný sice svůj návrh na přerušení řízení odůvodňuje také tím, že »spornou je měna, ve které má býti plněno«, této stati však nijak nedokládá tím, že nemá býti placeno ve měně československé, že má býti placeno ve měně rakouské, nýbrž spokojuje se teprve ke konci odůvodnění svého návrhu na přerušení pouhou motivací »sporné měny«, ač pro tento právní důsledek netvrdí ani skutečností, z nichž by bylo usuzovati na spornost měny, naopak výslovným uznáním správnosti svého sdělení přiznává vlastně v podstatě, že kapitály se vyplácejí v měně československé. Nesejde na tom, že není žalovaná po zákonu zavázána vypláceti pojištěné kapitály v měně československé, stačí, že žalovaná v tomto sdělení uznává sama, že výplaty koná v této měně a neohražuje se vůbec proti tomu, by v měně této výplata se dala. Není také bezvýznamno, že návrh na přerušení neučinila žalovaná již dříve, ač to učiniti mohla, nýbrž až teprve, když vyčerpala formální námitky.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.